

Дамян Дамянов

Отивам си

Отивам си! Стремглаво си отивам!
Но не за мен – за друго ми е жал!
Орач бях – не довърших своята нива,
сеяч бях, но не съм я дозасял.

А иде нощ и сводът се затваря
като око на заспиващ бог.
Над нивката ми мъничка и стана
се спусна мракът черен и дълбок.

Ще падна във браздата й, ще рухна.
За моето безбожие зловец,
Той, бог, ще да ми отмъсти – ще духне
светлика ми – последна моя свещ.

Ала и аз ще си му отмъстя – ще викна
отдолу, под пръстта с гласа си слаб:
„Ти уж ме стъпка, ала пак поникнах,
за живите, превръщайки се в хляб.“

Отивам си! Какво, че си отивам,
отворил се, затваря се кръгът:
безсмъртна е онази страшна нива,
в която всички преди мен класят.

23. XI. 1994 г.

КРАЙ

© 1994 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8580>]